

Maasta olet sinä

Lähiruuan suosiminen ei tarkoita pelkästään tietoa ravinnon lähteestä ja turhien kuljetusten välttämistä vaan se liittyy vahvasti myös energieettiseen olemukseemme. Mitä lähempänä synnyin- ja asuinpaikkaamme ruokamme on kasvanut, sitä tasapainoisempina saamme sen sisältämät elämänvoimat itseemme. Silloin ympäristön ja meidän omat energiat ovat keskenään paremmin sopusoinnussa. On hyvä kasvaa samasta maasta, jolla kävelee, ja silloin tällöin upottaa kouransa sen mustaan multaun ja painaa poskensa sitä vasten. Voi aistia elämän touhun sen eri kerroksissa, voi tuntea kivenkin lämmön ja pehmeiden, voi osallistua talven lepokauteen.

Polun varrella veljeni sieni kasvaa juuri siitä maasta, jossa se yhdellä jalallaan seisoo. Tunnen itsekin kasvavani ihanasta äiti-maasta, vaikka kaksi jalkaani ovatkin ajoittain irti siitä. Maa on kasvattanut ruumiini, jota saan käyttää tämän elämäni ajan. Ei se ole läheskään täydellinen – anteeksi vain, Luoja – mutta uskon että seuraavalla kerralla teemme paremman. Toisenlaisista tarpeista.

Vaikka ruumiini tarjoaa muutaman tusinan verran monenmoisia kivoja mahdollisuuksia ja kykyjä, se on aika vähän kun ajatellaan, että kaikkeudessa on rajaton määrä potentiaalia kaikkien kehitykseen.

* * *

Vaikka näkyvä ruumiini on maasta, se on pieni osa minua. Tähän viittasi aikanaan myös maanpintaa tallannut joulukuun merkkihenkilö Jeesus, joka ystäviensä kanssa viimeisellä illallisella leipää taittaessaan muistutti, että ”tätä on minun ruumiini” ja viinilasia nostaessaan korosti, että ”tätä on minun vereni”. Hän tarkoitti, että ruumiimme ei ole sen kummempi kuin nauttimamme ruoka ja juoma. Hän puhui usein siitä, että tärkeämpää meissä on se olemuspuoli, joka ei ole ainetta.

Valitettavasti hänen nimiinsä laadittu uskonto tulkitsee myös hänen suurimman vertauksensa kuolemattomuudesta käsittämättömän materialistisesti korostaessaan tämän vajavaisen raadon henkiin heräämistä. Se pyrkii sitomaan ihmismielet niin tiukasti kiinni materiaaruumiiseen, että varmaan moni tosiuskovainen ei kuolemansa jälkeen uskalla vapautua siitä, vaan jää ahdistuneena arkkunsa pimeyteen odottamaan...

On järkyttävää, että kirkon hautajaisseremoniassa siunataan vain ruumis, mutta elävästä sielusta ei sanota halaistua sanaa. Pakanallisesta jumalanpojan ruumiin syömisen ja veren juomisen rituaalista en edes halua puhua.

Sen verran olen ymmärtänyt, että Jeesus ei todellakaan opettanut tuollaiseen. Päinvastoin, se mikä hänen puheestaan on Raamatussa tunnistettavissa, opastaa kuulemaan sisäistä ääntä kasvun ohjaajana ja vakuuttaa sielun ikuista olemassaoloa ja kehitystä. Se sama opastus, jota hänkin sielussaan kuunteli ja välitti eteenpäin, voi kuulua edelleen jokaisen sydämessä. Se ei sido, se ei vaadi, ei tuomitse.

Luomakunnan suuren hiljentymisen juhla tähän vuodenaikaan on myös ihmiskunnan yhden suurimman opettajan syntymän muistojuhla. Kiitos siitä, kiitos Joulusta!

Heikki Juutilainen

ULTRA 12/2011